

Zoete Lievevrouwkes

§

Jacques van der Borcht

© 2023 Jacques van der Borght

ISBN 978 94 649 2708 5

Paginaontwerp: Jacques van der Borght

Uitgever: Brave New Books

Prelude

§

Ze staat doodsangsten uit. Zit stijf rechtop in bed en houdt haar adem in. Blinde paniek. Zo-even hoorde ze gehijg, maar nu is het stil. Zou het haar eigen ademhaling zijn geweest? Ze bijt op haar lip en balt haar vuisten. Haar nagels dringen in haar handpalmen. Daar is het weer... achter de deur van haar slaapkamer. Of toch niet? Ze moet alles uit de kast trekken om niet heel erg hard te gaan huilen. Ze maakt zichzelf gek. Danny zegt dat ook:

“Jij maakt jezelf gek. Je creëert een eigen werkelijkheid en neemt die aan voor waar. Je bedenkt zelf de spoken waar je bang van bent.”

Danny is haar therapeut.

Vanmorgen had ze gestofzuigd. Huishoudelijk werk geeft rust, heeft een haast hypnotiserend effect op haar. Als in trance volgde ze de streken die de stofzuigerborstel maakte in het tapijt. Toen ze boven op de overloop bezig was, schrok ze wakker uit haar lethargie; vlak voor ze met de stofzuigermond over het stukje tapijt naast haar slaapkamerdeur ging, meende ze vaag de afdrukken te zien van twee voetstappen. Ze kon de ingezette beweging niet op tijd stoppen dus ze kon niet meer verifiëren of ze daadwerkelijk had gezien wat ze had gezien; het vermeende voetspoor was al verstoord door de stofzuigermond. Maar ze was toch niet gek? Of wel? Haar moeder zegt van wel:

“Jij bent knettergek. Ga eens léven meisje! Je bent jong, je bent mooi. Doe toch niet altijd zo moeilijk.”

Haar moeder begrijpt er niks van. Heeft ze nooit gedaan.

Ze zit nog steeds rechtop, durft niet te bewegen. Ze hoort niks meer. Maar daarnet was het er, ze was er zeker van: er hád iemand achter de deur staan hijgen. Haar ogen zijn inmiddels gewend aan het duister en met een schuin oog kijkt ze naar het nachtkastje. Ze reikt met haar hand naar de telefoon. Ze moet gaan verzitten om erbij te kunnen. Het bed kraakt en ze verstijft. Opnieuw houdt

ze haar adem in. Ze hoort niks. Ze pakt de telefoon en gaat dan heel behoedzaam weer liggen. Ademloos luistert ze, tot het uiterste geconcentreerd. De adrenaline giert door haar lijf. Haar oren ruisen. Ze perst haar oogleden op elkaar en voelt enkele tranen langs haar wangen druppen. Ze kruipt voorzichtig onder het dekbed en toetst 0900 - 8844.

“Meldkamer, wat kan ik voor u doen?”

Geschrokken drukt ze haar hand op de hoorn. Het geluid lijkt door de kamer te schallen.

“Er zit iemand in mijn huis...”

Ze fluistert.

“Mag ik uw naam en adres?”

“Agaat Scaber, Ik woon aan de Vennendreef.”

Ze fluistert nog steeds.

“Mevrouw Scaber, ik zie in mijn computer dat u vaak belt. Er is niemand in uw huis. We kunnen echt niet elke keer de politie naar u toesturen. Zal ik de crisisdienst van de GGZ waarschuwen?”

“Ik ben niet gek!”

Wanhopig heeft ze opgehangen. Het wordt warm onder het dekbed maar ze durft er niet meer onderuit te komen. Ze weet zeker dat hij over haar heen gebogen staat als ze tevoorschijn komt. Doodstil blijft ze liggen, ze zweet.

“Huh...”

Met een schok wordt ze wakker van de wekker. Plakkende haren tegen haar voorhoofd. Zuchtend staat ze op.

Het heeft gesneeuwd. Alles is wit, de lucht zit dicht, helemaal grijs. Alle geluiden worden gedempt. Toen ze vanuit haar slaapkamerraam de witte wereld zag, haalde ze opgelucht adem: haar tuin achter het huis was smetteloos. Geen voetstappen van indringers in het sneeuwtapijt. Het paadje naar haar voordeur laat alleen de voetstappen zien van de krantenbezorger. Een lachje ontsnapt haar:

“Danny heeft gelijk... ik maak mezelf gek.”

Staand aan het aanrecht, lepelt ze een kom yoghurt met muesli leeg. In de Senseo heeft ze een chocolademelkcupje gestopt. Gezellig! Op de radio hoort ze dat er een weeralarm is afgegeven.

Ze draagt een spijkerbroek en met bont gevoerde suède laarzen, een katoenen mini-jurkje met lange mouwen en een dun wollen vestje van uitstekende kwaliteit. Ze heeft de kraag van haar winterjas opgeslagen en huivert in de kou. De rubbers van de autoportieren zijn bevroren en het kost moeite de deur open te krijgen.

“Insmeren met vaseline schat en zorg dat je het busje slotontdooier nooit in de auto hebt liggen. Want daar kun je het niet pakken als je slot bevroren is.” Er schiet een weemoedige steek door haar heen. Pap... haar grote steun en toeverlaat. Altijd vol goede raad en een oplossing voor elk probleem. Wat mistte ze hem. Ze zet de versnelling vrij (“’s winters nooit de handrem gebruiken want dan kan hij vastvriezen...”) en start de motor. Ze zet de achterrautverwarming aan en laat de aanjager op volle kracht tegen de voorruit blazen.

“Sorry pap...”

Ze stapt uit en begint de ruiten ijsvrij te krabben. In haar hoofd hoort ze de vermanende stem van haar vader:

“Altijd eerst krabben en dan pas starten. Een stationair draaiende auto is slecht voor het milieu en het is ook niet goed voor je motor.”

Als ze weer instapt, is de ergste kou al uit de wagen verdwenen. Ze maakt de gordel vast en rijdt voorzichtig weg. De sneeuw kraakt onder haar banden.

Op kantoor moppert iedereen over de gladheid, de prut op de wegen, de idioten die met hoge snelheid inhalen. Ze houdt haar kopje thee met kaneelsmaak vast met twee handen en blaast er voorzichtig in.

“Dat is toch gezellig. Straks hebben we nog een witte kerst.”

“Agaatje, mijn stroopsoldaatje... Altijd het zonnetje in huis en zoet als de zuiverste honing. Wat moest ik zonder jou beginnen?”

Ze voelt dat ze een blosje krijgt. Of is dat van de hete thee? Cas flirt en plaagt altijd. Haar baas, veertig jaar oud, tien jaar ouder dan zij, de directeur van de welzijnsorganisatie voor Antillianen waarvoor ze werkt. Cas komt zelf van Curaçao, een rijzige zwarte man, altijd in blauwe blazer, beige broek en Italiaanse designschoenen. Zijden das.

“Kleren maken de man.”

Dat was weer de stem van haar vader in haar hoofd. En hij had gelijk, Cas was daar het levende bewijs van; een charmante man met aanzien, als je hem zag dan wist je dat. Een cavalier ook. Altijd voorkomend, de deur openhouden, je jas aangeven, geen platte grappen over vrouwen. Een heer, een ridder. Heimelijk is ze een beetje verliefd op hem maar ze weet dat ze kansloos is. In tegenstelling tot haar angsten, kan ze haar verliefdheid wel in de hand houden. Cas is gelukkig getrouwd, heeft een schat van een vrouw en twee knappe dochtertjes.

“...geen gekke dingen in je hoofd halen, Agaat.”

Waarschijnlijk speelt het feit dat ze nog maagd is daarbij ook een rol. Dertig jaar oud en nog steeds maagd... Je kunt natuurlijk dromen over ridderlijke mannen, types zoals haar vader; sterk en wijs, charmant, knap... Maar in een echte relatie moet je ook intiem worden met die man en dat gegeven vervult haar met een diepe angst.

“Lieverd, je bent toch niet vergeten de lunch te bestellen voor vanmiddag? Wethouder de Vet komt met zijn ambtenaren.”

“Is geregeld. Ik heb het niet te exclusief gemaakt. Dat ze straks niet denken dat we zo ruim in de slappe was zitten dat we coquilles kunnen serveren... Dan kunnen we onze subsidie wel schudden.”

Hij knikt goedkeurend en loopt weer naar zijn kamer. In het begin was er veel weerstand tegen haar aanstelling als zijn secretaresse. Een volbloed Hollandse tussen een club welzijnswerkers die vrijwel geheel uit Antillianen bestond. Cas drukte dat verzet effectief de kop in en verbood ze zelfs in haar aanwezigheid Papiamento te spreken.

“Jullie willen serieus genomen worden door de Nederlandse samenleving. Ben dan zelf maar een voorbeeld van multiculturalisme. Altijd klagen dat je gediscrimineerd wordt en het dan hier op kantoor zelf doen... Basta!” Boos was hij zijn kamer ingelopen, haar blozend achterlatend. Inmiddels is ze volkomen geaccepteerd en werkt er nog wat meer ‘kaas’ in het gebouw.

Ze zit achter haar computer en werkt een adviesnota uit over Antilliaanse tienermoeders. Preventie, voorlichting, anticonceptie, veilig vrijen. Haar gedachten dwalen weer af. Die meisjes van vijftien, zestien jaar hadden al meer levenservaring dan zij. Ze doen dingen met meerdere jongens tegelijk in kelderboxen bij flats. Dingen die zij niet eens durfde uit te spreken. Ze zag wel eens videoclips van Amerikaanse rappers waarbij zwarte vrouwen wulps met hun achterste tegen die mannen aan stonden te draaien. Dat ze dat deden. Zij zou zich schamen. En over schamen gesproken... twee weken geleden was ze met een vriendin naar het filmhuis geweest, er draaide een cultfilm:

“The postman always rings twice, met Jack Nicholson en Jessica Lange. Die móet je gezien hebben!”

Het was goed dat het donker was in de bioscoop want ze voelde hoe haar wangen dieprood kleurden toen Jack Nicholson met zijn hoofd tussen de benen van Jessica Lange dook. Op een keukentafel nota bene. Ze is er nog door geschokt. Ze kan maar niet begrijpen dat mensen dit echt doen. Haar vagina is

een van de onderdelen van haar lichaam waar ze niet blij mee is. Altijd bang dat het niet fris is daar beneden. Ze rilt. Bah! En dan zo'n Jack Nicholson die met zijn hoofd... Ze gruwte ervan.

Ze was een keer met een spiegel in de weer geweest. Nadat een tv-programma op een van de commerciële zenders vrouwen aanraadde om kennis te maken met hun vagina. Met heimwee denkt ze terug aan haar kindertijd, toen was het daar beneden nog keurig en overzichtelijk. Nu daarentegen is het maar een rommeltje waarbij haar binnenkant naar buiten leek te zijn gekomen en overal haar! Ze wist nog dat ze voor de eerste keer haar bikinilijn had geschoren. Het deed zeer en de volgende dag zaten heel haar liezen vol uitslag en pukkeltjes.

De delegatie van de gemeente bestaat uit vier personen. Geroutineerd vangt zij ze op. Neemt jassen aan, babbelt beleefd over het slechte weer; of ze toch geen problemen hebben gehad onderweg met de gladheid. Bij iedere stoel ligt een mapje klaar met relevante informatie; uitdraaien van de bedrijfsresultaten, overzichten van de activiteiten van de stichting. Cas steekt met hetzelfde gemak zijn verhaal af, daarbij ondersteund door de PowerPoint die zij gemaakt had. Ze stellen weliswaar aan het eind wat kritische vragen maar die worden met gemak getackeld. Het gaat goed.

“Zal ik nog een keer voor u inschenken meneer de Vet?”

Ze heeft haar hand licht op de arm van de wethouder gelegd als ze de vraag stelt. Ze realiseert zich dat ze donders goed weet hoe ze mannen aan moet pakken; een korte aanraking, een blik of juist de ogen neerslaan op precies het goede moment, een glimp op haar decolleté... Ze verstaat de kunst van het verleiden al is ze dan nog zo preuts.

“Graag mevrouw Scaber.”

Ze kijkt hem glimlachend aan en leunt over hem heen om in te schenken. Haar borst strijkt langs zijn arm. Na precies twee uur verlaat de delegatie het pand. Samen met Cas laat ze hen uit. Handdrukken, blikken die wisselen. Als ze weg zijn, slaat Cas zijn arm om haar heen en trekt haar tegen zich aan.

“Geweldig hoe jij die man kunt bespelen.”

Verlegen haalt ze haar schouders op. Hij geeft haar een zoen op haar voorhoofd:

“Je bent een kanjer Agaat, ik zou niet weten wat ik zonder jou zou moeten beginnen.”

Ze is bijna klaar met het opruimen van de vergaderkamer als Mishanú binnen komt gevlienderd. De jongste van het team welzijnswerkers; een stevige

Antilliaanse van achtentwintig met een open en vrolijk gezicht. Verwonderd kijkt ze op.

“Hey Mies, wat doe jij hier? Ik dacht dat je vrij was vandaag.”

Mishanú zegt niks maar komt vlak voor haar staan. Ze zet grote ogen op. Dan steekt ze ineens haar tong uit.

“Gatver!”

Er zit een piercing doorheen.

“Mies! Waarom doe je nou zoiets?!”

Mishanú giechelt.

“Weedjuh wajje damee kun doen?”

Ze gilt het uit van de lach.

“Leer eerst maar weer eens fatsoenlijk praten...”

“Wensley (ze giechelt opnieuw, hij heet Rensley) zal geen ‘gadvuh’ zeggen.”

“Jullie zijn pervers...”

“Wij zijn vulliefd.”

In de auto, onderweg naar de supermarkt, komt Mishanú terug in haar gedachten. Luidkeels lachend hadden de meiden vorige week onder de thee zitten kletsen over hun vriendjes. Mishanú had opgegeven over haar Rensley en wat een tongpiercing voor je liefdesleven kan betekenen. Ze lachte maar een beetje met hen mee maar werd eigenlijk verlegen van dit soort gesprekjes. Ze zou het onderwerp ‘seks’ het liefst uit het leven bannen, ware het niet dat de hele maatschappij ermee doordesemd was; elke reclame, elk tijdschrift, elk tv-programma zit er vol mee. Seks verpest alles. Ze kan heerlijk zwijmelen bij romantische films en boeken. Dromen over de prins op het witte paard. Mooie sterke mannen, elkaar diep aankijken, hartstochtelijk zoenen, verlangen. Waarom moet daar dan nog seks aan te pas komen? Dat bederft alles... Het is toch gênant om bloot te zijn met iemand anders. Als zij het zelf al erg vond om naar haar eigen geslacht te kijken, wat moest een man daar dan wel niet van vinden? En een piemel... dat is toch een obsceen ding. De gedachte dat Mishanú met haar tongpiercing... Bah!

Meteen toen ze thuiskwam voelde ze de beklemming weer. Snel doet ze het licht aan, in de huiskamer, de keuken, de gang en met de hotelschakelaar ook boven op de overloop. Ze moet plassen en durft eigenlijk de wc-deur niet open te doen, bang dat 'hij' daar zit.

“Doe niet zo belachelijk Agaat. Er is niemand in je huis. Danny heeft je toch uitgelegd hoe je zelf je spoken verzint.”

Met een ruk trekt ze de deur open en doet het licht in de wc aan. Niemand. Natuurlijk niet. Ze doet een plas met de deur open; ze weet dat ze in omgekeerde volgorde hetzelfde meemaakt als ze de deur dicht zou doen. Dan zou ze zeker weten dat haar indringer op de gang staat. Nadat ze heeft doorgetrokken bekijkt ze vanachter haar huiskamerraam de sneeuw in de tuin; alleen wat vogelsporen en pootjes van de kat van de burens. Geen voetstappen van een indringer. Maar stel nou dat hij in haar huis bivakkeert... Misschien zit hij er al dagen.

“Stop Agaat!”

Voor ze naar bed gaat, wil ze nog even douchen. Ze heeft last van afscheiding de laatste tijd en voelt zich vies. Onder de douche hurkt ze en richt de sproeier op haar onderkant. Vervolgens pakt ze de zeep en zet de boel goed in het schuim. Ze glijdt met haar vingers vol zeepsop naar beneden. Het is glad en ze let er op dat ze niks overslaat. Met een warme straal spuit ze het schuim weg. Dan herhaalt ze de hele operatie van voor af aan. Opnieuw glijden haar vingers vol zeep langs haar intieme plekjes en nóg eens. Als ze tenslotte de sproeier gebruikt om grondig, heel grondig alle laatste restjes schuim weg te spoelen, kreunt ze diep en zakt op haar knieën. Op haar netvlies brandt het beeld van Jack Nicholson op die keukentafel...

Danny kijkt haar indringend aan. Ongemakkelijk gaat ze verzitten.
“Je moet de politie niet meer bellen Agaat. Daar krijg je nog eens problemen mee.”

“Ik was zo vreselijk bang, ik wist zeker dat er iemand was.”

“Als er echt iemand in jouw huis zou zitten, dan had die je toch allang beroofd of verkracht of vermoord of... weet ik veel...”

Ze schaamt zich een beetje, weet eigenlijk ook wel dat er niemand is bij haar thuis. Maar het voelt zo echt op de momenten dat ze bang is.

“Zou je het niet positief kunnen duiden? Stel nou dat het helemaal geen indringer is in jouw huis maar bijvoorbeeld de geest van je vader die je wil beschermen...”

Geschokt kijkt ze op. Haar vader? Haar vader! Zou dat kunnen? En zou hij haar dan ook gisteren onder de douche hebben gezien. Ze bloost.

“Nou?”

Danny heeft iets triomfantelijks. Alsof hij de graftombe van Toetanchamon heeft ontdekt. Eigenlijk mag ze hem niet. En zou dat niet wederzijds zijn? Hij vindt haar vast een raar wijf en zit straks met zijn collega's over haar te roddelen. En te lachen... Een vriendin had haar eens verteld dat eenzijdige gevoelens niet bestaan. Als je bijvoorbeeld verliefd bent op iemand, dan heeft die ander ook gevoelens voor jou. Dat moet wel want anders zou je er zelf niet verliefd op worden. Zou zoiets ook voor afkeer gelden? Dat Danny een hekel aan haar heeft omdat zij hem ook niet mag?

“Zou dat geen interessante aanname zijn?”

“Huh?”

“Dat je vader 's geest zich ophoudt in jouw huis om je te beschermen...”

“Ik ben bang voor spoken.”

“Maar dit is geen spook... het is je vader.”

“Hij moet niet bij me komen spoken.”

“Hij is je vader, hij houdt van je. Vraag hem of hij niet meer langs wil komen, dat je er bang van wordt. Wedden dat hij je dan met rust laat?”

“Denk je?”

“Ik weet het zeker!”

De oplichter...

Verontrust is ze weggegaan bij Danny. Als haar vader rondspookt bij haar thuis, voelt ze zich nog veel meer bekeken. Indringers van vlees en bloed verschuilen zich, ze kunnen niet door deuren heen kijken. Maar een geest... Dan heeft ze helemaal geen privacy meer. Geesten zie je niet, die zijn overal. Hoewel... misschien ligt het voor geesten anders... nemen die niet zo letterlijk waar als echte mensen.

“Niet in paniek raken Agaat, niet in paniek raken...”

Ze vraagt zich af of ze wel door moet gaan met haar bezoeken aan Danny. Ze begint zich te ergeren aan hem. In het begin stelde hij haar tenminste nog gerust maar ze krijgt steeds meer de indruk dat hij het ook niet weet. Zoals daarstraks... volgens haar was het gewoon een spontane inval, dat idee over haar vader... dat hij ter plekke besloot om eens iets anders proberen. Is dat nou professioneel? Ze kan geen enkele lijn ontdekken in zijn begeleiding. Of het zou moeten zijn dat hij alles bagatelliseert wat ze te berde brengt en haar wijs probeert te maken dat het allemaal tussen haar oren zit.

“Fijn om te weten dat ik zelf mijn spoken creëer maar daarmee is mijn probleem nog niet opgelost.”

Ze herinnert zich hoe enthousiast hij werd.

“Snap je het niet Agaat? Als ieder mens zijn eigen werkelijkheid maakt... als je er ook echt van overtuigd bent dat je dat doet en weet hoe het werkt... Dan kun je ook een ándere werkelijkheid scheppen, eentje zonder angst.”

“Oh, dus als ik een deuk in mijn auto rijd dan moet ik gewoon een alternatieve wereld bedenken waarin mijn spatbord onbeschadigd is?”

Wrevelig schudde hij zijn hoofd.

“Nee, nee zo werkt dat natuurlijk niet. Alles wat verifieerbaar is, wat je objectief kunt vaststellen, moet je aannemen voor waar. Je moet natuurlijk wel ergens vanuit kunnen gaan.”

“Ja, ja...”

Laat maar kletsen, ze dacht er het hare van. Maar Danny gaf zo gauw niet op.

“Het gaat om betekenis Agaat. Hoe jij de wereld beleeft, heeft te maken met de betekenis die je er zelf aan geeft. Daarin kun je keuzes maken.”

“Oké...”

Het frustreert hem dat hij haar niet kan overtuigen. In haar binnenste woedt een strijd tussen irritatie en de drang hem te pleasen. Net zoals ze vroeger de meester op school niet teleur wilde stellen. Ze wil graag laten zien dat ze het braafste meisje van de klas is.

“Houd je van honden Agaat?”

Wat had dat er nou weer mee te maken?! Ze haalt haar schouders op.

“Ze poepen overal...”

Zijn enthousiasme neemt weer toe:

“Oké... stel je voor, je buurvrouw heeft een hondje en is daar helemaal gek mee. Jij vindt het echter een vieze schijter. Snap je het?”

“Zo erg is het nou ook weer niet...”

“Neehee..., één hondje, twee werkelijkheden! De schijter en het schatje.”

Ze herinnert zich haar totale verbijstering. Wat had de hond van de burens hier nou mee te maken?

KLAP! Ze schrikt op uit haar overpeinzingen. Ze heeft niet gezien dat de auto voor haar vaart minderde. Toen ze te laat remde, gleed de wagen door en knalde ze op haar voorganger.

Trillend opent ze het portier van haar auto. Als die mensen maar niet heel erg boos zijn. Waarom had ze niet beter opgelet, zeker nu, met die gladheid. Ze bibbert van de schrik en van de kou. Langzaam ziet ze ook de deuren van de aangereden auto opengaan. Aan weerskanten komt iemand tevoorschijn. Ze slikt, er verschijnt een nerveus glimlachje rond haar mond. Dat verdwijnt snel terwijl ze hapt naar adem van ontzetting. Overal bloed, ongelooflijk veel bloed... en... dingetjes... Botfragmenten? Organen? Het wordt zwart voor haar ogen.

“Mevrouw..., mevrouw!”

Iemand slaat zachtjes op haar wangen. Ze ligt op straat, in de sneeuwprut. Ze voelt dat haar rug nat wordt. ‘Daar gaat m ’n goeie goed’, denkt ze. Iemand helpt haar overeind maar als ze rechtop zit, dringt de gruwelijke realiteit weer tot haar door. Ze wordt opnieuw duizelig en haar maag speelt op. Ze kokhalst en moet overgeven, een beetje braaksel komt op de schoenen van degene die haar overeind heeft geholpen. Ze wil sterven van schaamte. Al haar moed bij elkaar rapend en met hevig kloppend hart, kijkt ze naar de zwaar bebloede slachtoffers. Ze snapt niet dat die nog rechtop kunnen staan terwijl ze zo ernstig gewond zijn. Shock? Ze gebaart naar hen en met verstikte stem:

“Vlug... help die mensen... die zijn er erger aan toe dan ik. Ik red me wel.”

“Kom, sta op, u wordt helemaal nat.”

Haar redder helpt haar overeind. Een politiebusje stopt, zet de zwaailichten aan en een van de agenten gaat meteen het verkeer regelen.

“Waar blijft de ambulance?! Die mensen staan hier dood te gaan.”

Ze huilt half en kan de paniek maar nauwelijks onderdrukken. Haar redder begint te lachen. De situatie wordt steeds absurder.

“Stil maar... dat zijn mijn vader en moeder en we waren onderweg naar een familiefeestje. Mijn moeder had een grote pan minestrone op haar schoot... je

weet wel, goedgevulde Italiaanse tomatensoep... Iedereen neemt iets te eten mee. Ik ben blij dat ik achterin zat met de stokbroodjes.”

Verbijsterd kijkt ze hem aan... tomatensoep!?

Achterin het politiebusje maken ze de formaliteiten in orde. Er blijkt maar heel weinig schade te zijn. Ze kan nauwelijks haar handtekening zetten onder het schadeformulier, zo erg beeft ze. En ze blijft ook maar huilen.

“Kom mevrouwtje, niks aan de hand. Neem zo meteen thuis maar een bekertje warme chocolademelk of een lekker kopje thee.”

Ze knikt en stapt met trillende benen uit het busje. Haar redder staat nog buiten.

“U bent helemaal overstuur. Zal ik u even thuisbrengen?”

Ze bekijkt hem voor het eerst goed. Behoorlijk lang haar, blond en sluijk.

Vooraan in de twintig, een student. Shabby gekleed, beschaafd gezicht, mooie jongen. Hulpeloos kijkt ze van hem naar zijn ouders. Aardige mensen hoewel ze er verformfaaid uitzien, zo helemaal onder de soep. Ze geven haar een hand.

“Maakt u zich geen zorgen, het komt allemaal wel goed... Onze zoon brengt u wel even thuis. U bent te erg van slag. Koen...”

De jongen knikt en zet haar in haar eigen auto aan de passagierskant en kruipt zelf achter het stuur. Willoos laat ze zich leiden.

“Waar woont u?”

Thuis krijgt ze haar sleutel niet in het slot, ze bibbert nog steeds. Koen neemt de sleutel van haar over en opent de deur. Hij loopt met haar mee naar binnen.

“U woont hier leuk.”

“Zeg maar ‘je’ hoor...”

“Als je me even aanwijst waar alles staat dan maak ik een warme chocolademelk voor je. Je moet die natte spullen uittrekken. Het is niet goed om daarin te blijven rondlopen.”

Ze laat hem achter in de keuken en trekt boven haar joggingpak aan. Als ze weer beneden komt, zit Koen op de bank. Hij heeft voor zichzelf ook een bekertje gemaakt.

“Proost.”

Ze knikt naar hem en proeft voorzichtig van de chocolade. Ze zet grote ogen op.

“Ik zag rum staan. Een scheutje in de chocola maakt je lekker warm.”

Een half uur later neemt ze afscheid van hem. Ze houdt zijn hand met twee handen vast en bedankt hem nadrukkelijk.

“Je hebt me erg geholpen Koen, dank je wel.”

Hij glimlacht.

“Het was niets.”

Ze gaat pas weer naar binnen als de taxi die ze voor hem gebeld had, wegrijdt. Ineens realiseert ze zich dat ze zich helemaal niet beklemd voelt. Normaal loopt ze angstig door het huis en zitten er belagers achter alle deuren. En nu... rust.

Ze is laat. Vanavond is de generale repetitie met 'Praise' het gospelkoor waarin ze zingt. Aanstaaend weekend is er een groot kerstspektakel in de schouwburg waaraan Praise ook deelneemt naast een aantal andere zanggroepen. Het is al druk als ze het zaaltje achter het café binnenkomt. Van de bar heeft ze een kopje thee meegenomen. Mishanú zwaait enthousiast. Mies had vorig jaar gehoord dat ze graag zingt en had haar overgehaald om lid te worden van Praise.

"Hoi... kun jij wel zingen met die piercing?"

"Halleluja pwaise de Lowd."

Ze proest het uit.

"Prrrrrrrr".

De sopranen maken hun stem los. Irritant gedoe vindt ze dat. Eigenlijk een beetje aanstellerij. Er lopen er een paar helemaal in zichzelf gekeerd rond en doen voortdurend met hoge stem 'prrrr', twee andere zingen steeds hogere toonladders. Ze kijken elkaar bloedserieus aan en houden hun kin omlaag hoe hoger ze gaan. In het begin had ze zelf juist de neiging om haar kin de lucht in te steken als de noten hoger werden. De dirigent, een oudere man met een gehoorapparaatje aan één oor, had haar uitgelegd dat je stem dan in je keel gaat zitten. Ze moest juist oefenen om het geluid naar voren te brengen.

"Stop je stem maar in je neus."

Aanvankelijk vond ze het nogal stom allemaal maar ze moest toegeven dat ze heel veel bijgeleerd had en dat haar zang zich het afgelopen jaar echt ontwikkeld had. Ze is zenuwachtig want dit optreden wordt het eerste waaraan ze zelf ook mag meedoen.

"Dames en heren. Uw aandacht graag. Ik wil zonder onderbrekingen het programma voor zaterdag doorzingen. En ik wil geen mappen zien. Alles uit het

hoofd. Als er iets misgaat, gewoon doorgaan. Doe maar of dit een optreden voor publiek is.”

Er gáát van alles mis maar op de een of andere manier bereiken ze een half uurtje later de eindstreep. Iedereen puft en kreunt en zucht. Een voor een worden vervolgens de nummers doorgenomen waarbij aandacht is voor details zoals uitspraak, interpretatie van de tekst en op welke plek je moet ademen. Ze zucht, ze is bang dat ze dat allemaal nooit kan onthouden. Iemand roept dat ook vertwijfeld.

“Daarom moet je altijd een potlood bij je hebben. Schrijf het erbij in je partituur en dan thuis studeren!”

Er wordt geprotesteerd en gesputterd. De laatste afspraken worden gemaakt. Hoe laat en waar. De kleding. Praise treedt altijd op in een lange wijnrode jurk met een witte bef.

“En het belangrijkste mensen... Laat zien dat je lol hebt. Kijk je publiek aan. Méén wat je zingt. Oh ja... en leer verdomme eindelijk die teksten eens uit je hoofd!”

“Ik vind het kei eng.”

Mishanú lacht.

“Het wordt hartstikke leuk. Optreden is lachen joh.”

“Ik ben bang dat ik alles vergeet, mijn tekst, mijn partij.”

“Welnee, als je twee zinnen hebt gezongen, ben je al je zenuwen kwijt en is het verder gewoon go with the flow and enjoy the ride.”

“Hey, je praat weer normaal!”

Mies verslikt zich in haar cola en proest het uit.

“Ja joh, ik zat je maar te stangen.”

Als ze binnenkomt hoort ze de telefoon overgaan. Snel loopt ze naar de huiskamer maar ze is te laat. ‘Onbekend’ nummer staat in het venstertje. Ze fronst. Wie belt haar nog om elf uur ’s avonds? Ze schrikt als het toestel opnieuw overgaat; één keertje maar; het signaal dat de voicemail is ingesproken. Snel belt ze.

“U heeft één nieuw voicemail bericht. Bericht vandaag ontvangen om drieëntwintig uur twee. Eerste nieuw voicemail bericht...”

“Dag schat, waarom...”

Onmiddellijk toetst ze een drie:

“Bericht gewist, er zijn geen berichten meer in uw mailbox.”

Ze kijkt strak voor zich uit terwijl ze de verbinding verbreekt. Zorgvuldig sluit ze de voordeur af, nachtslot en grendel erop. Snel rent ze de trap op ondertussen haar uiterste best doend om aan niets te denken. Niet denken, dan zijn er ook geen schaduwen. Tandenvoetsen, een plas en een snelle douche. Alle lichten aan op de overloop en in haar slaapkamer. Ze haalt opgelucht adem als ze onder het dekbed schuift. Ze doet haar ogen dicht en draait op haar linkerkant. Aan niets denken, aan niets denken, aan niets denken. Het was zijn stem, aan niets denken. Maar het wás zijn stem. Hij bestaat niet meer. Maar toch... zijn stem. Stop Agaat, hij is er niet meer. Zuchtend doet ze haar bedlampje aan. Hoe moet ze nou slapen? Ze weet dat het niet lukt als haar hersens op hol slaan, als ze gaat malen. Maar het was zijn stem. Wat had Danny ook alweer gezegd? Probeer het positief te duiden.... Misschien is het wel de geest van je vader die over je waakt. Hoezo positief duiden? Hij belt op! Doden bellen niet.

Ze heeft een onrustige nacht en ligt maar te woelen. Onrustige dromen. Vermoeid komt ze uit bed en werkt het ochtendritueel af; douchen, aankleden. Chagrijnig ontbijt ze staand aan het aanrecht. Ze heeft jeuk aan haar kruis. Die verdomde afscheiding.

“Met de assistente van dokter van de Water.”

“Hallo, met Agaat Scaber. Ik eh... heb een beetje last van afscheiding. Kan ik daar een zalfje voor krijgen?”

“Nee, dan moet u toch echt even gezien worden door de dokter.”

Gelaten maakt ze een afspraak. Gelukkig is haar huisarts een vrouw. Maar dan nog...

Ze is geconcentreerd aan het werk en ineens voelt ze twee handen op haar schouders. Als ze omhoog kijkt, ziet ze dat Cas achter haar staat. Hij kijkt serieus.

“Gaat het wel goed met je meisje?”

Ze haalt haar schouders op.

“Gaat wel hoor...”

Zijn handen gaan door zachtjes in haar schouders te knijpen.

“Je kunt er af en toe zo ongelukkig uitzien.”

Ze schudt haar hoofd en probeert luchtig te doen.

“Schei uit joh, gewoon de tijd van het jaar... de donkere dagen voor kerst.”

“Maar je weet het hè... als je wilt praten, sta ik tot je beschikking.”

“Nee hoor, ik moet straks wel iets eerder weg, afspraakje bij de dokter.”

“Toch niks bijzonders?”

“Gewoon vrouwendingetjes...”

Ze voelt dat ze een blosje krijgt. Hij haalt zijn handen van haar schouders na een laatste kneepje.

“Tuurlijk meisje, neem de tijd die je nodig hebt.”

Als hij bij haar vandaan loopt, roept ze hem terug...

“Cas..., nou ja... die botsing eerder deze week.”

Ze slikt. Hij knikt en kijkt haar begrijpend aan.

“Het komt allemaal weer terug zeker?”

Ze kijkt naar haar handen en met monotone stem:

“In deze tijd van het jaar is de pijn ook altijd erger.”

“Je littekens?”

Ze knikt.

Om vier uur sluit ze haar computer af en trekt haar jas aan. Ze kijkt even bij Cas om het hoekje:

“Dan ben ik weg hè...”

“Dag lieverd, goed weekend. Oh... en eh... succes met je optreden.”

Ze zwaait en gaat ervandoor. Als ze bij haar auto aankomt, ziet ze de deuk in haar bumper. Het valt wel mee eigenlijk maar in de garage hadden ze gezegd dat er wel een hele nieuwe op gezet moest worden. Dat was een dure grap. Ze is WA verzekerd, dus alleen de schade van de mensen waar ze tegenaan botste, wordt vergoed. Gehaast rijdt ze weg en voelt hoe de wielen slippen. Meteen neemt ze wat gas terug. Uitkijken Agaat, het is nog steeds winter.

“Als het glad is, kun je beter in de tweede versnelling optrekken.”

Papa...

Bij de huisarts vindt ze twee straten verderop een plekje. Het stoort haar, zoals altijd, dat er zo weinig parkeergelegenheid is. Opnieuw hoort ze de stem van haar vader:

“Stel dat je slecht ter been bent, dan moet je toch voor de deur uit je auto kunnen. Dat zoiets niet beter geregeld wordt...”

De tafel in de wachtkamer ziet eruit alsof er een container oud papier over is leeggestort. En daar is paps weer:

“Het is toch een kleine moeite voor die assistente om dat even op te ruimen.”

De wachtkamer is leeg en al snel kijkt de huisarts om de hoek.

“Mevrouw Scaber... komt u maar.”

Na twintig minuten staat ze weer buiten met een recept op zak. Het was een gênante vertoning geweest. Onderbroek uit, op de onderzoekstafel, benen spreiden, de huisarts met haar handschoenen. En dan al die intieme vragen: of ze een vriendje heeft en wat haar seksuele gewoontes zijn, maar ook hoe ze haar billen afveegt; achterlangs of van voren. Uiteindelijk concludeert de